

Warszawa, dnia 15 października 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 534/21

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Zenon Stankiewicz

Sędziowie: SR (del.) Tomasz Morycz (spr.)

SO Ludmiła Tułaczko

protokolant: Monika Zarzycka

4 przy udziale prokuratora Teresy Pakieły

po rozpoznaniu dnia 15 października 2021 r.

5 sprawy D. B., syna B. i J., ur. (...) w N.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

9 z dnia 8 marca 2021 r. sygn. akt II K 92/21

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 37b kk wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Zenon Stankiewicz SSR (del.) Tomasz Morycz SSO Ludmiła Tułaczko

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 534/21	
Załącznik dołącza się w każdym	1		

przypadku. Podać liczbę załączników:	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 8 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 92/21.	
1.2 Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		D. B.	Sytuacja majątkowa Dotychczasowa karalność	Informacja z e - (...) k.272 Karta karna - k.278-280
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Sytuacja majątkowa Dotychczasowa karalność	Informacja z e - (...) Karta karna	Załączone dokumenty urzędowe zostały sporządzone w przepisanej formie przez organy do tego uprawnione, stanowią

		dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. Strony nie kwestionowały autentyczności tych dokumentów.
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. obrazę przepisów prawa procesowego, to jest:</p> <p>- art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 kpk, co miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez naruszenie zasady obiektywizmu, zasady swobodnej oceny dowodów i nierozważenie w sposób wszechstronny całości materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności pominięcie okoliczności sprawy, które przemawiały na korzyść oskarżonego i zeznań pokrzywdzonego A. K. (k.56 v-57, 208) z których wynikało, że oskarżony odstąpił od dokonania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

czynu zabronionego w rozumieniu art. 15 § 1 kk;

- art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 4 kpk, co miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez niezastosowanie w/w przepisów i nie umorzenie postępowania w niniejszej sprawie, a w konsekwencji wydanie w stosunku do oskarżonego wyroku skazującego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku poprzez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony popełnił czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 kk oraz że oskarżony „zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na oddalenie się pokrzywdzonego z miejsca zdarzenia”.

Niezależnie od powyższego. z ostrożności procesowej, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, to jest art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 kpk, co miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez naruszenie zasady obiektywizmu, zasady swobodnej oceny dowodów i nierozważenie w sposób wszechstronny całości materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności okoliczności, które przemawiały na korzyść oskarżonego, odnoszące się do strony przedmiotowej i podmiotowej czynu zarzucanego oskarżonemu, uzasadniających zakwalifikowanie czynu, jako czyn mniejszej wagi i zastosowanie art. 283 kk;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a

	<p>mający wpływ na treść wyroku poprzez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony swym zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 280 § 1 kk, podczas gdy właściwa ocena całokształtu materiału dowodowego powinna prowadzić do zakwalifikowania czynu jako czyn mniejszej wagi i zastosowania art. 283 kk;</p> <p>3. z ostrożności procesowej rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego bezwzględnej kary 1 roku pozbawienia wolności, co było konsekwencją nienależytej oceny strony podmiotowej i przedmiotowej czynu przypisanego oskarżonemu oraz uznania, że oskarżony swym zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 280 § 1 kk, nie zaś z art. 283 kk.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Odnosząc się do zarzutów apelacji dotyczących obrazy przepisów postępowania i błędów w ustaleniach faktycznych, na wstępie wskazać należy, że ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie</p>		

doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylene się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, „prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może

zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że „na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, zasadami logiki, czy zasadami wiedzy”.

Do kwestii mającej znaczenie w niniejszej sprawie odniósł się też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 82/20, stwierdzając „art. 410 kpk statuuje obowiązek uwzględnienia przy orzekaniu całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie. Nie oznacza to natomiast, że orzekając sąd ma brać za podstawę orzeczenia okoliczności wzajem sobie przeczące. Sąd jest bowiem uprawniony do orzeczenia na podstawie jednych dowodów i pominięcia innych jeżeli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom, co

jednak nie oznacza naruszenia art. 410 kpk Jeżeli natomiast w dokonanej przez sąd ocenie dowodów występują błędy należy oceniać je przez pryzmat naruszenia art. 7 kpk a nie art. 410 kpk”.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, Sąd meriti dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, czyniąc to zgodnie z treścią art. 7 kpk, a następnie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w tym co do przyczyn nie dokonania przestępstwa, słusznie stwierdzając winę oskarżonego. Jedynie odmienna ocena dowodów dokonana przez obrońcę oskarżonego, a co za tym idzie wyciągnięcie z nich odmiennych wniosków co do przebiegu tego zdarzenia, jest oczywiście niewystarczająca. Tym bardziej, że nie uwzględniła całokształtu materiału dowodowego, skupiając się jedynie na okolicznościach korzystnych dla oskarżonego i pomijając te dla niego niekorzystne.

W ocenie Sądu Okręgowego słusznie odmówiono wiary wyjaśnieniom oskarżonego, uznając że stanowią jedynie przyjętą linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej. Tym bardziej, że pozostawały w rażącej sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego, który nie miał żadnego interesu w jego pomówieniu, w sposób spontaniczny, wywołany i nie budzący żadnych wątpliwości relacjonując to, do czego doszło. Jego wersja zdarzenia znajdowała potwierdzenie w zeznaniach kolegi (świadka O. N.), z którym rozmawiał przez telefon przed tą sytuacją i który słyszał część słów kierowanych

przez oskarżonego, a dotyczących żądania pieniędzy, jak również w zeznaniach ojca (świadka S. K.), któremu opowiedział o wszystkim bezpośrednio po powrocie do domu. Z relacji tych osób kategorycznie wynika, że pokrzywdzony obawiał się oskarżonego, będąc przekonany że w dalszym ciągu grozi mu z jego strony niebezpieczeństwo. Tym bardziej, że oskarżony odszedł od samochodu i cały czas trzymał w ręku młotek, który w pewnym momencie nawet uniósł do góry, idąc za pokrzywdzonym i nie rezygnując. Oskarżony był więc zdeterminowany, żeby zrealizować swój cel. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego do dokonania przestępstwa nie doszło nie dlatego, że oskarżony dobrowolnie od niego odstąpił, ale dlatego, że pokrzywdzony mu to uniemożliwił swoją postawą, najpierw nie godząc się na spełnienie jego kolejnych żądań, a ostatecznie oddalając się z miejsca zdarzenia. Jak zeznał pokrzywdzony A. K., „Rozstaliśmy się, bo ja szybkim krokiem od niego odszedłem”. Jak z kolei zeznał świadek S. K. „Syn uciekł do domu”. Z powyższego ewidentnie wynika, że to pokrzywdzony, a nie oskarżony spowodował, że do dokonania nie doszło. Tym samym było oto spowodowane czynnikiem zewnętrznym, na który oskarżony nie miał żadnego wpływu. Zdaniem Sądu Okręgowego mógł zareagować, udaremniając ucieczkę, ale nie zrobił tego, bo postawa pokrzywdzonego była dla niego zaskoczeniem. Wobec tego nie doszło do dobrowolnego odstąpienia w rozumieniu art. 15 § 1 kk, które skutkowałoby bezkarnością oskarżonego. Nie było żadnych podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia

postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 kpk.

Jak słusznie stwierdził Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 29 stycznia 2015 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 481/14, „Aby odstąpienie od dokonania czynu zabronionego mogło zostać zakwalifikowane jako dobrowolne w rozumieniu art. 15 KK - a w konsekwencji skutkowało bezkarnością za jego usiłowanie - musi łącznie spełniać trzy kryteria. Po pierwsze, wymagane jest by było ono sterowane wolą sprawcy. Wszelkie zatem przypadki, w których do dokonania wprawdzie nie dochodzi jednakże ma to miejsce z uwagi na zastosowanie wobec sprawcy jakiegokolwiek formy przymusu bezpośredniego, w sposób oczywisty wyłączają dobrowolność. Po drugie, musi ono mieć miejsce w sytuacji, w której sprawca ma świadomość możliwości dokonania czynu zabronionego. Nie jest zatem dobrowolnym odstąpienie, które następuje zarówno z uwagi na fakt, iż dokonanie czynu - ze względu na zmianę okoliczności - stało się obiektywnie niemożliwe, jak i wówczas gdy stało się takim subiektywnie - a zatem w przekonaniu sprawcy, w jego wyobrażeniu. Po trzecie, aby odstąpienie od dokonania kwalifikować jako dobrowolne nie może być ono "wymuszone" zmianą okoliczności niezależnych od sprawcy (będących "poza nim"), bowiem w takim przypadku nie ma ono - w znaczeniu powszechnym - charakteru dobrowolnego. W orzecznictwie słusznie podkreśla się zatem, że motyw sprawcy - który skłonił go do odstąpienia od dokonania - pozostaje bez znaczenia dla uznania odstąpienia za dobrowolne. Uściślenia jednak

wymaga, że w tym sensie nie ma on znaczenia, że nie jest istotny ani jego rodzaj, ani jego pozytywna czy też negatywna ocena w kategoriach moralnych. Istotnym jest jednak, czy jego znaczącym źródłem były okoliczności zewnętrzne wobec sprawcy, a "wymuszające" na nim zmianę decyzji (np. zaalarmowanie odpowiednich służb, czy zidentyfikowanie sprawcy ukrywającego swą tożsamość), czy też inne okoliczności, które nie mają takiego charakteru. W rezultacie zatem, ten sam motyw, skłaniający sprawcę do odstąpienia od dokonania - jak przykładowo chęć uniknięcia odpowiedzialności karnej - w jednych przypadkach może uzasadniać kwalifikację odstąpienia jako dobrowolnego, w innych zaś nie będzie stanowić takiej podstawy".

Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 4 marca 1999 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 222/99. Wskazano w nim, że „Brak możliwości osiągnięcia celu, który sprawca usiłował osiągnąć, pozbawia odstąpienie od usiłowania dobrowolności, chroniącej sprawcę przed karą (art. 15 § 1 KK). Istotą sporu w tym przedmiocie jest więc stwierdzenie, czy sprawca, który zaniechał usiłowania, mógł cel zamierzony osiągnąć, czy też tej możliwości był pozbawiony z przyczyn od niego niezależnych, jak ucieczka lub opór ofiary, obawa ujęcia, pościg itd.”

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, Sąd meriti słusznie nie powziął wątpliwości, które należałoby rozstrzygać na korzyść oskarżonego, albowiem takie wątpliwości nie zaistniały. Jak już wyżej wskazano, zgromadzony i prawidłowo oceniony materiał

dowodowy nie pozostawiał żadnych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego. Nie miał ich Sąd Rejonowy i Sąd Okręgowy także ich nie stwierdził. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 grudnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt IV KK 51/2019 „naruszenie reguły in dubio pro reo możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny”.

Co zaś się tyczy nie przyjęcia, że czyn popełniony przez oskarżonego stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 283 kk, to Sąd meriti dokonał prawidłowej oceny w tym zakresie. Oskarżony usiłował dokonać rozboju na małoletnim i dużo młodszym od siebie pokrzywdzonym, najpewniej uznając go za łatwy cel. Ponadto był roszczeniowy, mimo postawy pokrzywdzonego, który protestował żądając coraz to nowych rzeczy, ostatecznie portfela. Co istotne, oskarżony cały czas trzymał w ręku młotek, a więc ciężki metalowy przedmiot, w dodatku zakończony szpiczastym elementem, grożąc pokrzywdzonemu pobiciem. Nie ulega wątpliwości, że pokrzywdzony miał wszelkie podstawy, żeby obawiać się użycia tego przedmiotu. Tym bardziej, że

oskarżony zachowywał się dziwnie i był zdeterminowany, mogąc zareagować impulsywnie i zrobić mu poważną krzywdę. Ponadto w momencie, kiedy wypowiadał groźby podniósł młotek do góry.

O ile jednak zakwalifikowanie zachowania oskarżonego z art. 280 § 1 kk było prawidłowe, o tyle Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zarzut obrońcy oskarżonego dotyczący rażącej niewspółmierności orzeczonej kary zasługiwał na uwzględnienie. Przede wszystkim oskarżony ostatecznie nie podjął żadnych działań w celu zrealizowania groźby, w szczególności nie uderzył pokrzywdzonego, ani nawet nie próbował tego zrobić. Nie naruszył też jego nietykalności cielesnej, jedynie do niego podchodząc i za nim idąc, a po ucieczce nie goniąc. Ponadto wartość mienia, jaką chciał ukraść była nieznaczna. Oskarżony żądał bowiem piwa, a następnie pieniędzy na piwo. Tym samym potrzebował zaledwie kilku, kilkunastu złotych. Wprawdzie Sąd meriti dostrzegł część tych okoliczności, jednak nie nadał im odpowiedniego wymiaru. Nie bez znaczenia jest też to, że oskarżony jeszcze tego samego dnia został zatrzymany, a następnie tymczasowo aresztowany, będąc izolowany przez nieco ponad 3 miesiące. W związku z tym od razu odczuł surowe konsekwencje swojego postępowania. Z tych względów Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w realiach niniejszej sprawy karą adekwatną będzie kara mieszana, to jest kara 3 miesięcy pozbawienia wolności i kara 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegająca na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy

<p>na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Powyższe było możliwe dzięki skorzystaniu z instytucji przewidzianej w art. 37b kk. Spowoduje to, że po odbyciu kary izolacyjnego oskarżony umocni w sobie poczucie nieprawidłowości podjętego zachowania, odbywając karę wolnościową.</p> <p>Już tylko na marginesie wskazać należy, że zastosowanie przez Sąd meriti instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary było całkowicie błędne, albowiem art. 14 § 2 kk, na który się powołano odnosi się do instytucji przewidzianej w art. 13 § 2 kk, czyli usiłowania nieudolnego. Nie ulega wątpliwości, że taka sytuacja nie miała w realiach niniejszej sprawy miejsca.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. uchylenie w całości wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie II Wydział Karny z dnia 8 marca 2021 r. wydanego w sprawie o sygn. akt. II K 92/21 i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 kpk,</p> <p>2. ewentualnie, niezależnie od powyższego wnoszę o zmianę pkt 1 zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie II Wydział Karny z dnia 8 marca 2021 r. wydanego w sprawie o sygn. akt. II K 92/21 poprzez przyjęcie, że czyn opisany w pkt I aktu oskarżenia stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 283 kk i wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		

<p>Jak już wyżej wskazano, bra było podstaw do uwzględnienia wniosków z wyjątkiem zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie kary. Wprawdzie obrońca oskarżonego powiązał go z wypadkiem mniejszej wagi, jednak nie zmieniało to faktu, że orzeczona kara była zbyt surowa.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.3 1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.3.1 1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	

<p>Dokonano zmiany w zakresie kary, w miejsce 1 roku pozbawienia wolności orzekając karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany.</p>		
<p>Sąd meriti nie wziął pod uwagę wszystkich okoliczności mających wpływ na wymiar kary, a innym nie nadał odpowiedniego wymiaru. Z tych względów należało orzec karę mieszaną, która w realiach niniejszej sprawy będzie adekwatna do popełnionego czynu.</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia.</p>		
	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia.</p>		
	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem</p>		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
D. B.	III IV	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 516,60 złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej. Powyższe było zgodne z wnioskiem i rozporządzeniem w tym zakresie.

		Oskarżony utrzymuje się z prac dorywczych, uzyskując stosunkowo niewielkie dochody. Z tych względów należało zwolnić go od kosztów sądowych w sprawie, przejmują wydatki na rachunek Skarbu Państwa.
7. PODPIS		
SSO Zenon Stankiewicz SSR (del) Tomasz Morycz SSO Ludmiła Tułaczko		

0.11.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana